

stor Myndighed med Hensyn til Udfærdigelse af Reglementer for de enkelte Lodserier. Det fandt sit Udtryk allerede ved første Behandling, hvor Redaktør G. Petersen udtalte, at det gaar igennem hele Lovforslaget, at det er Ministeriet, der fastsætter, Ministeriet, der bestemmer, Ministeriet, der udfærdiger, og det blev erkendt af den daværende Marineminister, Ravn, at Ministeriet egentlig havde forlangt vel meget i Retning af Selvbestemmelsesret paa dette Punkt, idet han svarede, at dette var „maaske en noget vel stor Myndighed at lægge i Ministeriets Hænder“. Dette findes Sp. 361, og paa samme Spalte udtaler han, at naar man havde forlangt saa meget, „skriver dette sig ingenlunde fra Ønsket om derved at give Ministeriet en særdeles stor Myndighed“, men Aarsagerne vare ganske andre.

Resultatet af den Ængstelse, jeg har paaapeget, fandt sit Udtryk i Lovens § 52, hvor der blev sagt, at forinden Bestemmelse tages af Ministeren om de og de Punkter, paa hvilke jeg har peget eller kommer til at pege, „forelægges Forslag herom for det vedkommende Lodseri til Forhandling og Erklæring“, altsaa ikke blot til Erklæring, men ogsaa til Forhandling. Om dette Forhold siger Folketingets Udvalg i sin Betænkning — det findes i Tillæg B, Sp. 742 —, at Udvalget „holder sig forvissat om, at gennemgribende Forandringer ikke ville blive iværksatte uden Lovgivningsmagtens Medvirkning“. Dette er jo overordentlig tydeligt, naar det sammenholdes med, at man gaar ud fra, at et af de Omraader, hvor det drejer sig om „gennemgribende“ Forandringer, bl. a. er Lodseriernes indbyrdes Stilling. Man forventer altsaa, at der ikke sker noget af indgribende Betydning paa dette Omraade, forinden man er kommen til Lovgivningsmagten, hvis man finder det ønskeligt eller betimeligt at skride til en Forandring. Folketingets Udvalgs Stilling til dette Spørgsmaal fandt tydeligere Udtryk ved, at Berg som Ordfører udtalte — det findes Sp. 3120 —: „Det glæder mig, at den meget ærede Minister i Konferencen om denne Sag har erklæret sig enig i, hvad Udvalget har udtalt som sin Opfattelse“. Naar dette ikke blev imødegaaet af den daværende Marineminister, men tværtimod blev erkendt at være rigtigt, kan jeg ikke se andet end, at Marineministeriet er forpligtet til at opfatte Loven paa den Maade, som jeg for et Øjeblik siden har givet Udtryk. Spørgsmaalet bliver da, om dette er sket. Og efter min Mening er dette saa langt

fra at være Tilfældet, at man tværtimod er gaaet til det stik modsatte.

Jeg skal her særlig pege paa, at Marineministeriet, saa vidt jeg husker i 1909, gav midlertidige Bestemmelser, der indførte noget, som kaldes Færvandslodsnings, hvorved Helsingør Lodseri, der ellers rettelig bør have og ogsaa har haft sit Lodsningsoomraade i Øresund, pludselig optræder med Ret til at lodse i Store Bælt, en Ret, der oven i Købet betingedes af noget, som jeg vil kalde horribelt, dette nemlig, at Helsingør Lodserne fik denne Ret overfor saadanne Skibe, som angav, at de ønskede at gaa tilbage til Kattegat ad en anden Vej end gennem Store Bælt. Naar jeg kalder det horribelt, er det, fordi enhver, der kender lidt til praktisk Søfart, ved, at Skibe i det overvejende Antal Tilfælde, naar de gaa ned i Østersøen, endnu ikke vide, hvilken Fragt de ville faa, og hvilken Vej de skulle følge paa Tilbageturen. Dette sker ofte først, naar Skibet losses paa den fremmede Plads, ja, jeg tror endog at turde sige, at under Nutidens forcerede Handelsformer er dette det almindeligste. Hvor er det da muligt, at man oftere end rent undtagelsesvis skal kunne erklære, allerede naar man passerer Kattegat, hvorvidt man ønsker at gaa en anden Vej tilbage end gennem Store Bælt? Jeg finder, at det er ganske forkasteligt at opstille et saadant Kriterium for de vedkommendes Ret eller Pligt til at foretage de paagældende Lodsninger.

Senere har man ændret lidt ved disse midlertidige Bestemmelser, men Forholdet er fremdeles dette, at Helsingør Lodseri har Ret til visse Lodsninger i Store Bælt, en Ret, der, mener jeg, efter det, der har været Forudsætningen ved Lodslovens Tilblivelse, krænker baade Frederikshavns og Nyborgs Lodseriers Spørgsmaal bliver da, om Marineministeriet virkelig ikke mener, at dette er et Forhold af indgribende Betydning. Men det forekommer mig, at Afgørelsen heraf ligger lige for, naar det er en Kendsgerning, at de paagældende Lodseriers og særlig Nyborgs Lodseriers Indtægter i det sidste Aars Tid, altsaa den Tid, i hvilken den midlertidige Bestemmelse har været gældende, er gaaet ned til omtrent Halvdelen af, hvad den har været i Gennemsnit i det Femaar, der ligger forud for de midlertidige Bestemmelser Tilblivelse. Men ikke blot dette. Jeg finder ogsaa en Støtte for min Betragtning i en Skrivelse, som Overlodser for det vestlige Distrikt under 7. Januar 1911 har sendt til Nyborg Lodseri, idet han